

IN MEMORIAM

HENK DE LIEFDE MEIJER

Op 16 augustus j.l. overleed te Zwolle dr. Henk de Liefde Meijer, emeritus hoogleraar anorganische scheikunde aan de Rijksuniversiteit Groningen.

Henk de Liefde Meijer werd geboren in 1928 in Semarang en kwam in 1948 naar Nederland om chemie te studeren aan de universiteit van Utrecht. Hij studeerde af in de organische scheikunde bij professor Kögl in 1956.

Na zijn militaire dienst begon hij in 1958 met zijn promotieonderzoek bij professor Van der Kerk op het Organisch Chemisch Instituut TNO. In een project voor Hercules Powder Co., een bedrijf geïnteresseerd in Ziegler-Natta katalyse, synthetiseerde hij een aantal organovanadium(III) verbindingen en deed hij onderzoek aan Ziegler-Natta katalysatoren op basis van vanadiumchloride. Tijdens zijn promotieonderzoek ontwikkelde hij een betrouwbare experimentele techniek om met de uiterst luchtgevoelige verbindingen te kunnen werken. Zijn techniek heeft grote bekendheid gekregen, in Nederland maar ook daarbuiten. Het is mede zijn bijdrage aan de ontwikkelingen van experimentele technieken die hem grote bekendheid en waardering heeft opgeleverd in de wetenschappelijke wereld.

De Liefde Meijer is de grondlegger van de organometaalchemie van vroege overgangsmetalen in Nederland, met name van de chemie van de subgroepen van titaan en vanadium, een gebied dat van groot belang is voor de Ziegler-Natta katalyse.

Na zijn promotie (1963) trad hij in dienst van de RU Groningen, om daar op initiatief van prof. Franz Jellinek een onderzoeksgroep in de organometaalchemie op te zetten. In 1971 werd hij lector, in 1980 hoogleraar. Het onder zijn leiding in Groningen verrichte onderzoek betreft hoofdzakelijk de organometaalchemie van de vroege overgangsmeta-

len. In het begin ging het vooral om titaan en vanadium, later kwamen de 4d (Zr, Nb) en 5d (Hf, Ta) metalen uit deze sub-groepen erbij. In het begin van de jaren tachtig verlegde een deel van het onderzoek zich naar groep 3 metalen en lanthaniden.

Henk de Liefde Meijer was als wetenschapper een perfectionist. Hierdoor en door zijn grote bescheidenheid was publicatie en presentatie van de onderzoeksresultaten voor hem een zware opgave, waar hij altijd grote moeite mee bleef houden. Echter, als pionier en expert in de organometaalchemie van vroege overgangsmetalen is hij internationaal zeer gewaardeerd.

Hij was een klassieke academische onderzoeker, wars van de moderne wetenschappelijke competitie en borstklopperij. De ontwikkeling van het academisch onderzoek in de jaren tachtig stond hem tegen en was de oorzaak dat hij zich langzaam terugtrok uit het actieve onderzoek. Hij besloot per 1 januari 1990 vroegtijdig met pensioen te gaan. De Liefde Meijer gaf zijn promovendi zeer veel ruimte maar volgde het onderzoek met grote interesse. Een grote vrijheid en ondanks dat toch sterke, vormende stimuleren zijn aspecten die zijn vroegere leerlingen zich als kenmerkend voor zijn begeleiding herinneren en waarvoor zij hem dankbaar zijn en met grote genegenheid gedenken. ●

Jan H. Teuben

